

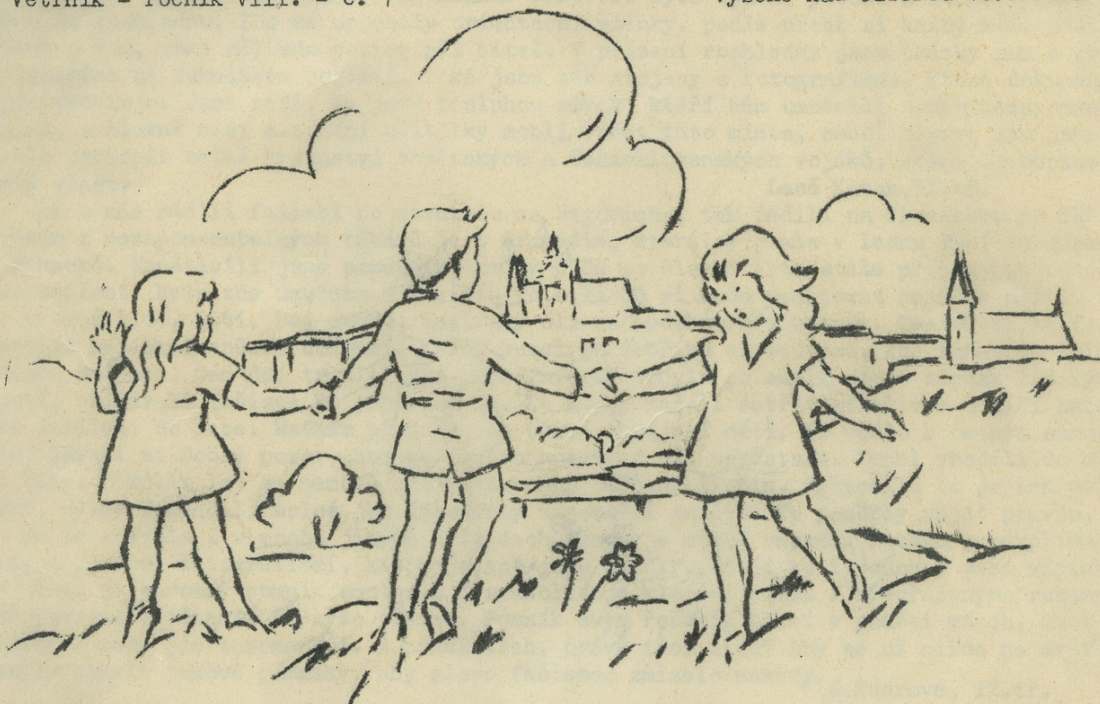

VĚTRNÍK

Vydává MěstNV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník - ročník VIII. - č. 7

Vysoké nad Jizerou 26.června 1975

Z Vysokého nad Jizerou až na Duklu.

Devátá třída končí pravidelně svou devítiletou povinnost několikadenním výletem. Ani letošní nebyla výjimkou. Pro malý počet žáků se spojily 9. a 8. třída a cílem jejich výletu bylo Slovensko. Jely po stopách SNP až na Duklu. Tento tematický zájezd mohl být uskutečněn proto, že SRPŠ, Seba a státní statek ve Vysokém nad Jizerou, JZD Roprachtioích a ve Stanovém dětem poskytly finanční pomoc. Díky všem organizacím viděly děti všechna památná místa, kudy k nám přicházela svoboda. Viděly vzkvétající Slovensko, průmyslová moderní města, výstavné vesnice, továrny a především nádhernou přírodu, nesčetné krásy krajiny, která je všude poznamenána památníčky, pomníky, hřbitovy, nebo i ojedinělými hroby statečných obránců svobody. A nad tím vším dominuje Dukla, brána domova.

Ve dnech 29.května až do 2. června jsme byli na školním výletě. Naše cesta vedla po stopách SNP a místech osvobození ČSSR. Nejvzdálenějším cílem naší cesty byl Dukelský průsmyk. Projeli jsme všemi významnými městy, která se nějak vyznamenala za SNP. Banskou Bystrici, Zvolen, Podbrezovou, Svidník, Žilinu, Bardějov a další. V neděli dopoledne jsme dojeli k cíli naší cesty. K Dukelskému průsmyku. To bylo jedno z největších bojišť. 2.světové války a pro nás tím hlavnější, že touto cestou k nám přišla svoboda. Dnes je Dukla symbolem a památným místem všech hrůz této bitvy. Je tam postaven "Národní památník hrdinům" jehož autoři jsou profesor architekt Grus a akademický sochař J.Kulich, laureát státní ceny. V prostoru dukelského bojiště jsou vystaveny zbraně: děla, letadla, tanky a jiné lehké zbraně, které dovedly Rudou armádu k vítězství a přinesly nám mír. Dukla na mne zapůsobila velikým hrdinstvím vojáků, kteří bojovali pod heslem "Vítězství nebo život" za osvobození naší země od fašistických okupantů a že nám vrátili ztracený

air a svobodu.

Byl to poslední školní výlet. Do těchto míst bych se asi jindy už nepodíval a nikdy na tento výlet nezapomenu.

Miloš Kobr, IX. tř.

Místa, kde začalo osvobození naší vlasti v závěru II. světové války, byla cílem našeho letošního výletu. Vedle silnice, kterou jsme příjížděli k Dukle, jsme mohli sledovat exponáty sovětských, ale i německých zbraní, kterých bylo zde použito. Celý dukelský areál je upraven tak, aby nebyla porušena důstojnost tohoto místa. Viděli jsme pomník, který je dnes již velmi znám. Představuje matku s vojákem a za nimi se tyčí do výše stěna. Před pomníkem jsou hromadné, ale i jednotlivé hroby. Všude plno květin a věnců. Nedaleko pomníku je úplně nová rozhledna s památníkem. Přestože bylo špatné počasí a mlha, vystoupili jsme na rozhlednu. Zde mě upoutaly orientační plácky. Podle nichž si každý může udělat obraz o tom, jaké měl kdo pozice při bitvě. V přízemí rozhledny jsou ukázky pum a zbraní nalezených na dukelském bojišti. Také jsou zde stojany s fotografiemi, které dokumentují dukelské boje. Jsme rádi, že jsme zřelou všech, kteří nám umožnili tento nezapomenutelný výlet, a hlavně naši s. třídní učitelky mohli vidět tato místa, neboť teprve tam jsme mohli zcela pochopit velké hrdinství sovětských a československých vojáků, kteří osvobozovali naši vlast.

Leoš Kavan, IX. tř.

Jak u nás řádili fašisté po atentátu na Heydricha, tak řádili na Slovensku po SNP. Jedním z nezapomenutelných důkazů je i tragedie, která se stala v lednu 1945 ve vápence v Nemecké. Navštívili jsme památník, který bude po dlouhá léta stále připomínat tuto smutnou událost. Bylo zde umučeno 936 lidí. Toto číslo si budu pamatovat snad do smrti. Byli to prostí lidé, děti. Bez soudu, bez viny šli na nedobrovolnou smrt. Tentokrát si fašisté zvolili zvláštní způsob umírání. Každý musel po žebříku až nad pec, kde ranou do týla padl rovnou do pece. Osm dní trvala tato poprava. Aby nebylo po okolí cítit zápach lidských kostí, přidávali fašisté do pece asfalt. Ke konci začali šetřit střelivem a lidi házeli bez střelení do pece. Matkám před jejich očima zabíjeli děti. To vedlo k četným samovraždám. Dávali si dobrý pozor, aby po jejich vraždění nic nezůstalo. Popel vhodili do blízké řeky. Několik let se nemohl prokázat tento ukrutný zločin. Způsobila to jejich pečlivost, stopy zahladili úplně, jen dokumenty zapomněli zničit. Ty pomohly najít pravdu, jako se to stávalo i v mnoha jiných případech. Dnes je místo vápenky muzeum s několika exponáty a zašlými fotografiemi, které jediné jsou svědky. Stojí tu i jedna z pecí vápenky. Nedaleko je ohromný pomník umučeným a symbolizuje klečící matku s rozpraženými rukama, nad kterými vyšlehává do výše plamen. Pomník svým řešením utkví v paměti všech, kdož ho viděli a nedá jim zapomenout. A přání těch, právě těch lidí? Aby se už nikde na světě nemusely stavět takové pomníky, aby slovo fašismus zmizelo navždy.

Z. Kudrová, IX. tř.

Byli jsme na mnoha památných místech. Prohlédli jsme si mnoho pěkného, co na Slovensku je, a mezi tím krásným bylo město Hnušťa a právě na toto místo budu dlouho vzpomínat. Sobotní trasa nás vedla směrem na město Hnušťa a potom dál do míst, kde jsme měli spát sobotní noc, byl to pionýrský tábor Sivá Brada. Do Hnuště jsme přijeli asi v půl jedné. Čekali nás však veliké překvapení. Stojíme s autobusem před školou a najednou se objevilo několik mužů a v ruce drželi květiny, které předali s. Jandové a Hnykové. Bylo to velmi přátelské a srdečné přijetí, ale ne jenom pro soudružky učitelky, ale i pro nás. Zavedli nás do budovy, byla to škola, ale my šli rovnou do jídelny ke krásně prostřeným a čistě upraveným stolům. Sedli jsme si a už se ženy, které oběd připravovaly, točily jenom kolem nás. Přinesly polévku, byla to gulášová s chlebem, ale velice dobrá a po polévce nám přinesly na stůl jejich národní jídlo, halušky. Po haluškách tu bylo hlavní jídlo opákané maso s okurkou, cibulí a špekem "živánská". Velmi nám to chutnalo. Kdo se najedl, mohl jít hned ven, protože jsme měli 3 hodiny na prohlédnutí města a okolí. V 1/2 čtvrté byli už všichni u autobusu a připravovali jsme se k odjezdu. Loučení bylo dlouhé a jak by ne, když oni jsou takoví hodní, milí a veselí přátelé. A právě toto loučení na mě zanechalo pocit skutečného přátelství a srdečnosti.

V. Bucharová, IX. tř.

Na všech místech, všude, kde jsme nocovali, kde jsme se stravovali, kudy jsme procházeli, všude jsme se setkávali se skutečným přátelstvím, všude jsme měli pocit opravdového československého bratrství a příslušnosti k jednomu státu.

Z p r á v a z e s t a t k u , s e n o s e č .

Státní statek ve Vysokém nad Jizerou má 2.300 ha píce, luk a pastvin. Je to 80% celé výměry statku.

Při našem plánovaném výnosu pícnin v suchém seně je to kvota 117.000 q. Je pravdou, že část výnosů sežere dobytek přímo pastvou nebo se přiveze v zeleném krmení do kravínů,

přesto zbývá pro zimu zajistit - senážovat nebo usušit - 70.000q hmoty v přepočtu na seno. Děláme průměrně 100.000q siláže a senáže a 35.000q sena. Při tradiční senoseči, jak se prováděla kdysi na hrabích a vidlích, je to úkol pro nás nesplnitelný, protože za prvé nesežeme tolik brigádníků, abychom senoseč mohli takto provádět a za druhé, nemáme ani tolik skladovacích prostor.

V současné době se na statku užívá produkčnějších technologií. Jednou z nich je sušení sena samosběracími vozy s dosoušením na rostech v kravínech a druhá je sklizeň pícnin (hlavně jetelů) silážováním a senážováním v panelových žlabech nebo přímo v zemi. U obou těchto technologií je poměrně dost ztrát na živinách a hmotě, zvláště když přijde špatné počasí jako loni, a proto se hledají jiné cesty jak beze ztrát sklízet. Jednou takovou dostupnou cestou je sušení sena uměle, horkovzdušnou cestou, která je sice poměrně drahá, ale zato nám zachovává veškeré živiny ve hmotě včetně karotenu. Tedy lepší jakost nežli mladé seno sušené na sušících nebo drátech. Jakost sena sušeného uměle, přesně řečeno sušení senné moučky nebo senných briket, se rovná co do živin téměř jakosti zrna obilovin. Metrák takto usušené píce přijde na 120-140 Kčs. Metrák obilí nás však přijde také na 160-180 Kčs, takže cesta ke zlepšení je známa. Otázkou všude jsou topné oleje, kterých není nadbytek a na tunu usušků se spotřebuje 4hl oleje. Je také nedostatek pojízdných sušiček. Ke stacionární sušce jsou zase drahé daleké svozy píce, kterých bychom se zde nevystříhali, zatím co pojízdná suška dojede za hmotou sama. Teď si však představte další věc. Výnosy obilí u nás v horách se pohybují okolo 25-30q/ha. Pro chladno, mokro a krátkou vegetační dobu nebudou výnosy obilí ani v budoucnu o mnoho vyšší, ať dáme živin do půdy co chceme (zkoušeli jsme to), docílíme jen toho, že obilí nám polehne a dá výnos spíše slabší nežli vyšší. Za tím co zvýšením dávek živin pro pícniny můžeme dosáhnout tří sklizní a sklidit tak přes 100 q suché hmoty z hektaru, tedy třikrát větší výnos v živinách nežli u obilí. I tento způsob sklizně nelze uskutečnit stoprocentně, protože dobytek - převýkavci a hlavně krávy, musí mít velkou část krmné dávky v hrubě řezané nebo celé hmotě, aby se nenarušil trávicí proces v těle. Sušením píce na sušičkách můžeme krmnou dávku jen vylepšit. Hlavním kladem sušilek může být úspora obilí, kterého by se mohlo zkrmovat podstatně méně a přesto dojivost by se mohla zvednout z dnešních 3.400 l na 4.000 l v průměru na dojnicí a rok.

Dobrý vzor máme na sousedním trutnovském okrese, kde jim 5 sušilek zajišťuje lepší krmnou dávku pro skot a stabilní a vyšší dojivost. Náš okres Semily neměl doposud sušku ani jednu a nyní se jedna buduje ve Studenci. Náš statek loni udělal tolik sena a siláže, že to neměl nikdy předtím, ale pro mokro bylo seno i siláž starší, vymoklejší a nemá tolik stravitelných živin. Měli jsme proto veliké starosti v zimě, jak udržet dosavadní dojivost a museli jsme přidat hodně jadra, abychom ji udrželi. Pojízdná sušilka vyrobí za sezonu od jara do zimy asi 10.000 q usušků, což by krmné dávce skotu ohromně posloužilo a nebyli bychom tolik závislí na pěkném počasí. Sušilka může pracovat ve dne i v noci a za deštivého počasí.

Josef Soukup

Významné jubileum.

Dne 3. června 1975 se dožil 90ti let ředitel škol v.v. pan Karel Farský. Žije nyní na aktivním odpočinku ve Vysokém. Přes své vysoké stáří je neustále činný, neustále pracuje.

Většinu svého života jako učitel a později ředitel škol prožil na Znojemsku, kde byla jeho práce také oceněna. Byl jmenován čestným občanem města Hustopeče a dostalo se mu čestného uznání města Znojma. Pokusím se přiblížit čtenářům Větrníku život a dílo našeho milého jubilanta za laskavého přispění a informací paní Zdenky Kokešové, 82 leté učitelky - důchodkyně a bývalé žáčky p.ředitele ze Znojma:

Po studiích mladý pro národní obrození nadšený učitel Karel Farský dává se do služeb Ústřední matice školské. Hlásí se na nejpálčivější menšiny, kam nikdo jít nechtěl, s výhradou, aby po překonání nejtěžších začátků mohl odejít na další potřebnější působiště. Tak na mnoha menšinách české školy zakládal, spravoval, český živel posiloval často s nesmírnými obtížemi i přes osobní nebezpečí. Nejvyšší měrou se zasloužil o školství znojemské v době svého působení na školách v převážně německém Znojmě 1915-1938. Znojmo bylo za rakouské monarchie až do r.1918 základnou germanizace jižní Moravy. Národně uvědomělý český člověk, závislý na německém zaměstnavateli, byl zde na existenci ohrožen. Jen stěží se zde udržovala jediná česká škola. České děti odnárodňovány. V této krajině nepříznivé době - v těžkém válečném roce 1917 - bez povolení tehdejší vídeňské vlády a přes překážky německé radnice znojemské - s odvahou jemu vlastní - zakládá dívčí odbornou školu "Vlastu", již v dalším desetiletí skvěle vybudoval.

V září 1918 německé Znojmo se nevzdalo, muselo být vojensky dobýváno. V tom národně osvobozeném boji ředitel Karel Farský postavil se neohroženě v čelo Revolučního národního výboru a ještě před vojenským dobytím podchytil přes půl tisíce českých dětí z německých škol do škol českých, čímž dal základ k rychlému rozvoji českých škol ve Znojmě. - Jako komisař předvedl v menšinových obcích německou správu do českých rukou - do správy české.

Už jako ředitel v české funkci jednatele Znojemské matice školské zřizuje a v život uvádí

ní nebylo k dostání. Norové v té době už dávno expedovali lyže a tak se stalo, že došlo k záměně adresy na zásilce, která obsahovala "ski", ale byla proclena jako pádla k loďkám. Ořovský sám po rozbalení nevěděl, co má před sebou. Učinil dotaz do Norska, a omluvná odpověď objasnila, že to jsou lyže, tedy to, na čem se už jezdí v západních Krkonoších. Nevrátil zásilku, ba ještě ostatní členové veslařského klubu si objednali "ski". Když majitelů těchto "divokých dřev" bylo více, osamostatnili se a v r.1893 Ořovský zakládá Český Ski-klub Praha.

Matná vzpomínka z dětských let na Rösslera-Ořovského, pražského drogistu, proběhne hlavou každoročně při konání závodu Primátorských osmivесlic.

Josef Ďoubalík

Vstup do života .

ZOU ve Vysokém nad Jizerou má už svoji tradici. Vychovává traktoristy mechanizátory a chovatele hospodářských zvířat. Z dvouletého oboru je nyní obor tříletý. Pěkným zvykem se stává slavnostní předávání výučních listů na MěNV. Než je tohoto cíle dosaženo, předchází tříletá práce na učilišti, někdy pilnější někdy méně úspěšná. Nejlepší odchází na další studium, ale všechny čeká po tříletém učení vyvrcholení- učnovské zkoušky a pak už opravdový život, se všemi radostmi a starostmi.

Závěrečné zkoušky začínají písemnou zkouškou z odborných předmětů, téměř celý týden okračují zkouškami praktickými a nakonec zkouška ústní, před šestičlennou komisí. A pak předání výučních listů. Nejen slavnostní oblečení, ale i proti zvyku vážné tváře učňů, vědomých si prvního kroku do života, dojetí i radost výchovných pracovníků, kterým odchází zase jedna třída, kterou srostli, učni, kterým se snažili dát co nejvíce ze svých zkušeností, které chtěli vychovat tak, aby byli důstojnými zástupci starší generace zemědělců, aby z nich byli dobří občané naší krásné socialistické vlasti.

Za slavnostních zvuků Sukova pochodu V nový život nastupují učni, hosté, i výchovní pracovníci do obřadní síně MěNV . Pěkné, vyzdobené prostředí, zástupce veřejnosti- předseda MěNV s. Kučera má slavnostní projev. Učnice I. a II. ročníku přednesly básně. Pak následuje poděkování učňů výchovným pracovníkům a slavnostní slib, který přednesl za všechny učně s. Malík. Svůj slib ztvrdzují učni podpisem do pamětní knihy MěNV ve Vysokém nad Jizerou. Velmi pěkně přivítala mezi všemi pracovníky v zemědělství naše učně s. Finková z OZS v Semilech a s. Trdla z OZS v Jablonci nad Nisou. Také ředitel školy s. ing. Grafek se s učni srdečně rozloučil. A pak už předání výučních listů, technických dokladů a vysvědčení. Slavnost uzavírá Píseň práce. Ještě poslední gratulace a stisky rukou a už opravdu konec. Konec bezstarostnosti, začátek nového života, skutečné práce.

Přejeme všem svým učňům, aby se z nich stali dobří lidé, skuteční budovatelé socialismu a lepšího života na celém světě, přejeme jim, aby se jim vyplnily všechny tužby a přání, aby byli ve svém povolání spokojeni a aby mu zůstali věrni. Je to jedno z nejkrásnějších a nejodpovědnějších povolání.

Bohumila Mládková, tř. učitelka

Vo strejcoj Florijánoj. - Kozinská rapšodyje.

Hdopak dnes muž ešte pamatovať časy, dyž byla ne Kozině hospoda. Šikouná hospoda. Jéminkote! Pro formany pěkně na ráně u selnice a pro chlapy zas pěkně za větrem, protože širošíř nihde ani živáčka a zeušech vobci vokole byl k ni šikounaj kus cesty. Sedala skoro na puntik veprostřed mezi Vysokým, Roprahticema a Starou Vsi a vo dertek dál u Helkovic a Škodějova. A tak v ni bejvalo živo. Něhdy až moc.

Vona tenkrát chasa neměla ešte tolik vyrazení jako nyněko, vo nákyj športu nebyl ani pomys a kam teda s tou enerkyjej, co v ni zbyla po rachotě. Jémínáčku, hdopak nákej ho-kej, vodbíjená, tényš, motorismus a jak se všechny ty čerti menujou. To tak spíš ešte kopaná a košíková, dyž se šlo napodzim do bandor, nebo házená, dyž v zejmě zafoukalo bar-račiště anebo nejvejš ešte skoky do vody- z nešťastný lásky. A tak se mládenci jennou za tejdén serdečně seprali a bylo kut. Kozina byla pro tyлле jejich radosti jako stvořená. Vo záminku nebylo nihdá zle, tá se našla i mezi kamarádama z jenny vobce, neřku-li ze třech nebo čtyř. Nejvedčí kápo v tomile punktu byli Sochoráci, táta se šesti synama vod vosumnácti do vosumadvaceti let. Sám už skoro padesátník, ale ešte jura s ránou jako dyž kopne kuň. Panenko bozkouská! Ti dyž se vynašli na Kozině, to bejval canderbál ani muž-li bejt. A dyž se něhdy stalo, šenkouna prázná, nihdá tam ešte nebyl, tak se seprali mezi sebou jen tak pro radost.

Jo, na Kozině byl starej Sochor kabernák, že mu nebylo rouno v celý kolatýře, ale doma byl před Sochorkou takle maličkej. Chlapi šli jennou za nim, dyž se šlo kor pozdě domu a koukali co bude. Bába ho začla lynýrovať hned ve dveřich a ječela vo přetřh. Mílej Sochor dva tři skoky a šup, už byl pod stolem. Chlapi, tóceví, vterhli do sennice

a prej - chachá, ty seš kus pěknýho herdiny. Von na ně z podstolu bryk:" Já si můžu bejt doma hde chci. Sem tu pánem!"

A tejd povotočme list. Roprachtickéj Pacholik ved jenno ponděli do Vysokýho na jarmark vola, ale nepochodil a vrátil se s volem domu. Starosta dyž mu vypelňoval dobytčí pas, nemoh najít brejle. Pacholik mu poudá:"Enuť nesmol se s tím. Těch pár řádku trefíš poslepu. Von teda napsal, ale netrefil. Do řádku - druh dobytka - napsal: Vincenc Pacholik, a do řádku - kdo ho vede - napsal : jeden vůl. Na terhu byl tenkrát mladej závodčí, moc komisni četnik a vejtaha, a prej, ten pas je neplatnej, pustiť vás tam nemůž. Ěnu, hdo chce psa biť, hůl si najde.

Skenářskej Krupička se to dozjeďal, vola scháněl, a tak se v neděli do Roprachtic vypravil. Florijána si požádal sebou, aby se měl vo koho vopřít při smlouvání. Vysokej přešli bez poušimnutí, na zastavuňk bylo berzy, až prej na Kozině. Jen tam přídou, poudá Krupička:" Je tam náko živo." "Jo, to v neděli tu bejvá", poudá strejc a sámal do síně. V síni ho Krupička předešel a jen sterčil hlavu do šenkouny, dostal přes hubu jen to mlasklo, až hlavou derc vo futro. Honem ucuk a přibouch dveře. " Tá byla", poudá a deržel si tvář. Štěstí, že sem neměl v hubě fajfku, moh sem mít poslenni dva koháty venku! " Hdo ti ji přiřil", poudá Floriján a začal smerkať do šnuptychlu, aby Krupička neviďal, že se chechtá. " zahlíds ho"? " I hdepak v takovým kách ómentu. Jenno je jistý. Pracky sou různé, ale takoválle klanice jako voršouf přes půl ksichtu je na celým vokrese je jenna. Starýho Sochora." "Fiíí! Starej Sochor. Vůd toho chlapa není jeden nihdá dost daleko," poudá Floriján uznale. " Nejhorší na tom je, že s tím nemůžeš kór nic dělať a nemáš se na kom hojit. Von neviďal tebe, ty jeho, a svěčit tím pádem nemá hdo. Ukaž, jak to vypadá. No, panejo! Tervám, že do večera budeš mít hubu podejitou." "To bude pěkná paráda. Eště doma řeknou hde sem se popral. To abysme skoro derželi hubu, že sme byli na Kozině. A abych řek rounou, na pivo mě přešla chuť a na vola taky. Poďme domu. Jen se vystrachali ze síně, prolitly zauřenejma vokništaty dva pulitry za sebou. Toceví, že prázny. Strejci teda sebou merskli a přidali do kroku. Krupičkoj moc do řeči nebylo, bernala ho hlavu. "Čiperný vodpolenne", poudá Floriján. Pak dlouho nic. "Stau se u mě, dám ti lněný semínko. Rozvaříš ho do měkka, rozmačkaš a eště horký dáš do plátynka a plátynko na hubu." Dyž už docházeli k dolánkám poudá eště strejc:" Tak vo tom špekuluju, jak něhdy, jak něhdy věci docela vopáčný pasujou spolu dohromady, a že všecko má něhde svůj začátek a konec. Tak příkladně, dyby byl ropratickej starosta v ponděli našel brejle, nemusels dnes dostať na Kozině přes hubu."

Prokop Hásek.

Počasi ve Vysokém nad Jizerou v letošním květnu.

Nejvyšší teplota / maximum/ 24,0 C /19.5./. Nejnižší teplota /minimum/ 1,7 C /13.5/. Průměrná denní teplota v květnu 11,3 C. / V loňském květnu 9,3 C/. Srážky v květnu celkem 46,5 mm, / v loni 82,9 mm/. Počet dní se srážkami 14, pouze deštivé. / V loni sněhlo ve dvou dnech/. Nejvíce srážek 18,2 mm spadlo dne 19.5. Počet dní s výskytem mlhy 1. Bez slunečního svitu bylo 5 dní. Počet dní se silným větrem 1. Počet dní s bouřkami 4. Nejnižší relativní vlhkost vzduchu 34% byla zaznamenána dne 2.5. Počet dní kdy průměrná denní relativní vlhkost přesahovala 95% 1.

Celkově byl letošní květen teplý a suchý. Z pranostik na měsíc květen:"Studený máj - v stodolách ráj". " V květnu nemá pastýři hůl oschnout". Když květen vláhu nedá - červen ji potom předá".

K.P.

Počasi ve Vysokém nad Jizerou v letošním červnu.

Nejvyšší teplota / maximum/ 26,3 C / 24.6./. Nejnižší teplota /Minimum/ 1,6 C /1.6./. Průměrná denní teplota v červnu 13,3 C. Přesto, že přišlo skoro každý den, spadlo celkem pouze 85,9 mm srážek. Počet dní se srážkami 24. Nejvíce srážek 14,9 mm, napršelo dne 28.6. Počet dní s výskytem mlhy 1. Bez slunečního svitu byly 4 dny. Počet dní se silným větrem pouze 1. Počet dní s bouřkami 9. Nejnižší relativní vlhkost vzduchu 41% byla dne 13.6. Počet dní kdy denní průměrná relativní vlhkost přesahovala 95 % 0.

Celkově byl letošní červen teplotně slabě nadnormální a srážkově normální se zanedbnými poklesy a vzestupy teplot. V prvním pololetí spadlo pouze 358 mm srážek, což představuje ve zdejších poměrech 71% dlouholetého normálu.

K.P.

Drobné zprávy.

V neděli 20. července 1975 ve 14 hodin bude v Pasekách nad Jizerou znovu otevřen Památník zapadlých vlastenců.

Úvodní slovo Dr. Jaromír Jech z Prahy. Další příspěvek o Památníku bude v dalších číslech "Větrníku".

Alois Bulušek.

Po mnohaleté návštěvě Vysokého oslavila u nás 2.června své 85 narozeniny pí Zdenka Mařatková, vdova po akadem.sochaři prof. Josefu Mařatkovi, jehož otec pocházel z Vysokého.

Dne 5.června t.r. oslavil své sedmdesátiny dlouholetý a zasloužilý pracovník turistického oddílu tělovýchovné jednoty Jiskra ve Vysokém nad Jizerou - K a r e l Š a l d a .

Jeho zásluhy, které při jeho životním výročí nutno ocenit, spočívají v tom, že již od předválečných let, tedy snad po čtyřicet let provádí značení turistických cest.

Jeho koníčkem je cestování, což asi zdědil po svém otci, který se na své pouti světem ocitl i v Americe. I náš jubilant procestoval se svou oblíbenou lukou, bez níž si ho nedovedeme představit, téměř celou Evropu, ale vždy se rád vrací do svých milovaných Krkonoš.

Za jeho značkářskou činnost a lásku k rodným horám mu patří dík a upřímné přání pevného zdraví do dalších let.

Josef Lukáš za turistický oddíl

Z l a t á s v a t b a .

6. června t.r. oslavili v kruhu svých dětí a vnuků manželé Božena a Stanislav Hejralovi zlatou svatbu. Oddáni byli dne 6.června 1925 v Jilemnici.

K tomuto vzácnému jubileu jim přišli popřát i zástupci MěNV, sboru pro občanské záležitosti a ČSŽ.

Do dalších společných let přejem hodně zdraví!

N a r o z e n í n y .

2. června oslavila Božena Janoušková, roz. Nedomlelová 80let,

3. června oslavil Karel Farský 90let,

5. června oslavil Karel Šalda 70let,

13. června oslavila Marie Kolářová ze Sklenařic v Domově důchodců 87 let,

18.června oslavila Paula Mandlová, roz.Kučerová 80 let,

20. června oslavil Antonín Vacek 70 let,

6. července oslavil Vladimír Lokvenc 70 let,

10. července oslavila Otýlie Kučerová 80 let,

11. července oslaví Josef Špika, nyní bytem v Trutnově 70 let,

17. července oslaví Hynek Erban 88 let,

30. července oslaví Františka Martincová 75 let.

Přejeme hodně zdraví !

Ú m r t í .

29. května zemřel v Praze rodák František Ron / od nemocnice/ ve věku 75 let,

9. června zemřel ve Sklenařicích Josef Metelka / Houslařu/ ve věku 50 let,

10. června zemřel ve Staré Vsi Miloslav Poloprutský ve věku 50 let,

19. června zemřela ve Staré Vsi Marie Poloprutská ve věku 77 let.

Čest jejich památce !

U p o z o r n ě n í !

Tento Větrník je prázdninovým dvojčíslem č. 7-8 za měsíc červen a červenec.

Příští číslo Větrníku vyjde koncem srpna.

Redakce.

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25,-Kčs. Odpovědná redaktorka Marie Ďoubalíková, ilustruje Oldřich Vošedálek. Větrník vychází jednou měsíčně. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 10. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena Kčs 1,-.